

Arrest

nr. 315 351 van 23 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1997.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 mei 2019. Op 7 mei 2019 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 29 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest van 28 oktober 2020 met nummer X wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling en wordt de subsidiaire beschermingsstatus haar geweigerd.

1.3. Op 16 mei 2022 dient de verzoekende partij haar tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 19 september 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en werd u op (...) december 1997 geboren in het dorp Kajir in het district Khogyani (provincie Nangarhar). U bent Pashtoun van etnische origine en soennitisch moslim. Nadat u de negende graad had afgerond verhuisde u naar Jalalabad waar u bij uw oom en tante introk om hen bij te staan in de zorg voor hun zes kinderen. Het was onder meer uw taak om hen af te zetten en op te halen van hun school en privélessen. In de tiende maand van 1393 (december 2014 – januari 2015) huwde u met de dochter van uw tante langs moederszijde. Samen kregen jullie een dochter en een zoon.

Eén à twee jaar na uw huwelijk vond u werk bij het identificatiedepartement van het Ministerie van Defensie in Kaboel. Uw taken bestonden onder meer uit het printen en arrangeren van de formulieren voor identiteitskaarten, alsook het personeel ontvangen om hun biometrische data in orde te brengen. U verbleef meestal op een personeelskamer op uw kantoor, en ging af en toe ook logeren bij een vriend ([T.]) die in Kaboel woonde.

Op 12 jaddi 1396 (2 januari 2018) werd u 's ochtends opgebeld door een onbekend nummer. De persoon aan de lijn zei uw naam, werkplaats en woonplaats te kennen. Ook gaf hij aan te weten waar uw familie leefde en zei hij van een oppositiegroep tegen de regering te zijn. Hij zei dat ze data uit de database wilden, zo niet dan ging u het leven van uw familie alsook uw eigen leven in gevaar brengen. U kreeg nog de boodschap om na te denken over dit voorstel, waarop de verbinding werd verbroken. U dacht dat een collega een grapje met u uithaalde en informeerde niemand over dit telefoontje, hoewel u ook bang was. Drie dagen later werd u een tweede maal opgebeld, dit maal door een andere persoon. Hij zei dat hij voor Daesh (Islamitische Staat) werkte en dat ze data uit de database nodig hadden. U zei dat u dit niet kon doen, waarop hij u waarschuwde dat u gestraft ging worden en de verbinding verbrak. Na dit telefoontje belde u onmiddellijk naar uw vader. U vertelde hem over de telefoontjes en zei dat hij uw familie weg moest brengen van jullie thuis, omdat ze jullie adres kenden. De volgende dag informeerde u ook uw officier over de telefoontjes. Hierop werd het inlichtingendepartement ingeschakeld en werd u meteen door hen ondervraagd. Twee dagen later werd u een tweede maal ondervraagd, net zoals een paar collega's van u. Nogmaals twee dagen later werd u voor een derde ondervraging naar het hoofddepartement van de inlichtingendienst gebracht. Ook uw vriend [T.], bij wie u soms logeerde, werd toen ondervraagd. U werd hierna teruggebracht naar uw eigen departement maar kreeg geen toestemming om dit te verlaten. Intussen (meer bepaald op 17 jaddi 1396 oftewel 7 januari 2018) werd ook uw ouderlijke huis in Khogyani aangevallen, u veronderstelt door Daesh omdat er naast hen en de taliban geen andere groeperingen waren. Na deze aanval kwam de taliban bovendien naar uw dorp om te vragen wat er was gebeurd, waarom, en waar uw familie was. Ze gingen in verschillende moskeeën naar jullie vragen en zeiden dat ze u verdachten van geheime banden te hebben met Daesh. Vervolgens stelde u een klacht op die u wilde indienen bij de chef van het leger, maar zei uw officier u dat dit niets zou veranderen aan uw zaak en liet hij u niet toe om deze klacht in te dienen. Uw familie zei dat u het land moest verlaten, en op een dag werd u gecontacteerd door uw schoonvader die u zei dat hij uw reis geregeld had. Hij gaf u het nummer van de smokkelaar en zei dat u hem moest opbellen eens u Nimroz bereikt had. Diezelfde nacht (op 22 jaddi 1396 of 12 januari 2018) verliet u uw departement in het geheim. Het was vrijdag en slechts een paar personeelsleden waren nog op de dienst. U bezorgde alle bewijsstukken van uw problemen op uw werk aan [T.] en reisde naar Nimroz.

Via Nimroz stak u illegaal de grens met Pakistan over, waarna u meteen doorreisde naar Iran. Na drie maanden in Iran slaagde u erin de grens met Turkije over te steken. Daar bleef u ongeveer acht maanden, omdat uw eerste twee pogingen om Griekenland te bereiken mislukten en u in de gevangenis kwam te zitten. Uiteindelijk slaagde u er toch in via Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië en Duitsland door te reizen naar België, waar u op 7 mei 2019 aankwam en meteen een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u de volgende documenten neer: certificaten aangaande uw opleidingen, diverse bewijsstukken van het onderzoek van de inlichtingendienst, de klacht die u opstelde voor de chef van het leger, een klacht die uw vader neerlegde bij het districtshuis, uw werkbades en bankkaarten, foto's van uzelf op het werk, foto's van uw familie, een kopie van uw taskara, informatie uit de media met betrekking tot de moord op uw oom, foto's van uw overleden oom, foto's van uw (verlaten) ouderlijke huis in Kajir, foto's van uzelf in Kajir, de enveloppes waarin u deze documenten toegestuurd kreeg, een bewijs dat de post vanuit Jalalabad werd gestuurd en een attest van uw verblijf in het CARDA centrum (psychotherapeutische opvang) van het Rode Kruis in Bierset.

Op 2 december 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw asielmotieven geen geloof werd gehecht. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, die echter bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 28 oktober 2020. U ging niet in cassatieberoep.

Op 16 mei 2022 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierbij verklaarde u dat u rond september 2021 naar Frankrijk ging omdat uw gezondheidstoestand niet goed was. Ook wachtte u heel lang op een beslissing van de (Belgische) rechtbank maar heeft u niets ontvangen, waardoor u besloot naar Frankrijk te trekken. U verbleef er ongeveer vijftien dagen in Parijs, waar uw vingerafdrukken werden genomen en u vervolgens via de Dublin-procedure terug naar België gestuurd werd. U vraagt opnieuw internationale bescherming aan omdat u, zoals u eerder al vertelde, bedreigd werd door de taliban en Daesh

toen u zelf nog in Afghanistan was. Bovendien heeft de taliban nu het land overgenomen en zijn mensen die voor de vorige overheid werkten hun doelwitten. Gezien u eerder al op de doelwittenlijst van zowel de taliban als Daesh stond, vreest u heden zeker door hen gedood te zullen worden. Ook zijn al uw collega's die bij u in het departement werkten ofwel gedood, ofwel gemarteld, ofwel hebben ze het land verlaten. Ter ondersteuning van dit verzoek legt u diverse artikels uit de media voor die aantonen dat ex-overheidsmedewerkers gevisieerd worden door de taliban, artikels over aanvallen van Daesh na de val van de regering, foto's van een collega ([D. J. A.]) die Afghanistan heeft verlaten na de machtsovername van de taliban en nu in Rusland verblijft, foto's, documenten en een video van een andere collega ([G. G.]) die geslagen en gemarteld werd door de taliban, diverse algemene video's over moorden op (voormalig) overheidspersoneel en een brief van uw dorpsouderen die enerzijds bevestigen wat de taliban doet met ex-militairen en anderzijds ook de redenen voor uw vertrek uit Afghanistan bevestigen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op (potentiële) gebeurtenissen die volledig (zouden) voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, met name dat u eerder al op de doelwittenlijst van zowel de taliban als Daesh stond en nu - gelet op de algemene machtsovername van de taliban die plaatsvond in augustus 2021 - zeker door hen zal gedood worden, moet eerst en vooral worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende zaken aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt wat betreft gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige verzoek, met name de algemene machtsovername van de taliban in Afghanistan sinds augustus 2021 en het feit dat medewerkers van de vorige overheid - zoals ook uzelf er één was - doelwitten van de huidige talibanautoriteiten zijn, moet voorts worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Eerst en vooral kan hierbij opgemerkt worden dat u, hoewel u tewerkgesteld was voor het Ministerie van Defensie, geen dermate hoge of publieke functie uitoefende die een onmiddellijk en ongetwijfeld risico op vervolging tot gevolg zou kunnen hebben.

Integendeel, u werkte als sergeant bij het biometrisch en identificatiedepartement, waar u onder meer instond voor de formulieren van de identiteitskaarten en het afnemen van de biometrische gegevens van het andere militaire personeel. U had dus louter administratieve taken en maakte in principe deel uit van het zogenaamde militaire burgerpersoneel, en niet van een dienst die rechtstreeks betrokken was in de strijd tegen de taliban zoals bijvoorbeeld de militaire grondtroepen of luchtmacht. Daarnaast deed u deze job voor relatief korte tijd, meer bepaald anderhalf jaar, en dateert uw laatste werkdag van meer dan drie jaar voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. U werd immers officieel aangenomen op 23/03/1395 (oftewel 12/06/2016), en uw laatste werkdag was op 22/10/1396 (oftewel 12/01/2018). Er is met andere woorden ook geen sprake van een langdurige en/of opmerkelijke carrière, noch van andere elementen die heden een reëel risico in uw hoofdte zouden kunnen teweegbrengen. Voorts ziet het CGVS niet in hoe uw voormalige tewerkstelling de bijzondere aandacht van de talibanautoriteiten zou kunnen trekken, daar er volgens de huidige beschikbare landeninformatie nog steeds geen sprake is van een systematische groepsvervolging van alle voormalige medewerkers van de vroegere overheid. Het risico op vervolging hangt voornamelijk samen met de aard en de zichtbaarheid van de voormalige functie, alsook het feit of er sprake was van rechtstreekse betrokkenheid in de strijd tegen de taliban, of een zeer persoonlijke kwestie, zoals

wraak wegens bijvoorbeeld een eerdere arrestatie, marteling of uitschakeling van een (of meer) talibanstrijder(s).

Wat betreft de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van uw huidige verzoek, moet eerst en vooral worden herhaald dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Zo heeft de brief van uw dorpsouderen in feite geen enkele objectieve bewijswaarde en een zeer gesolliciteerd karakter, daar dit document door eender wie kan opgesteld zijn en eender wat kan verklaren, en het bovendien recent werd opgesteld met de bedoeling om uw huidige verzoek te ondersteunen. De internet- en facebookartikels over de taliban die mensen, waaronder voormalig overheidspersoneel, vermoordden en Daesh die aanvallen uitvoert, alsook de video's over de dood van (of moord op) overheidspersoneel, betreffen voorts louter algemene informatie over de algemene situatie in Afghanistan, maar kunnen op zich niet volstaan om uw persoonlijke vrees in concreto aannemelijk te maken. Hetzelfde geldt voor de foto's van de documenten en verwondingen van uw (ex-)collega [G. G.], alsook de video over zijn marteling door de taliban. Daarbij kan opgemerkt worden dat foto's en video's wel bepaalde verwondingen en incidenten zoals een marteling kunnen afbeelden, maar dat zij tegelijkertijd geen bewijs vormen voor de omstandigheden waarin of de redenen(en) waarom de persoon in kwestie geïdoleerd werd, en dat zij ook steeds in scène kunnen zijn gezet. Dat uw (ex)collega vervolgd werd omwille van zijn (voormalige) tewerkstelling, en u ook een reëel risico om diezelfde reden dreigt te lopen, is bijgevolg niet aangetoond. De foto's en kopie van de badge van uw andere (ex)collega [D. J. A.] kunnen op hun beurt de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming evenmin beïnvloeden. De foto's kunnen hooguit aantonen dat deze (ex)collega zich inderdaad in het buitenland bevindt of bevond, maar zeggen tegelijk niets over de reden(en) waarom deze persoon -al dan niet tijdelijk of definitief - Afghanistan zou hebben verlaten, en bijgevolg evenmin over uw persoonlijke nood aan internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er

zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge

van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te (Khogyani, Nangarhar) Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire

situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5

dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een manifeste appreciatiefout en een schending van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en de administratieve beginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid.

2.2. De verzoekende partij brengt naar voor dat ze wegens haar werk bij het ministerie van defensie een doelwit van de taliban zal zijn als ze terugkeert. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat er volgens de huidige beschikbare landeninformatie nog steeds geen sprake is van systematische groepsvervolgving van alle personen die bij de overheid werkten. Het door de commissaris-generaal toegezonden administratieve dossier bevatte echter geen enkel onderzoek ter zake. De commissaris-generaal lijkt dus geen dergelijke analyse te hebben gemaakt van het risico van vervolging dat ze bij haar terugkeer zou lopen. Ze meent dat de bronnen die door de Raad bij haar beroep in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werden in aanmerking genomen om het risico te beoordelen, niet langer actueel zijn aangezien ze dateren van voor de machtsovername door de taliban. Haar vrees voor vervolging moet daarom opnieuw worden beoordeeld in het licht van het nieuwe element van de machtsovername door de taliban en de vervolging van leden van de regering. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, is er volgens de verzoekende partij duidelijk sprake van groepsvervolgving van degenen die voor de regering werkten. Het is niet betwist dat ze werkte voor het ministerie van defensie. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten. Ze stelt dat uit al deze rapporten blijkt dat leden van de voormalige regering als doelwit worden benoemd. Aangezien de taliban het land in handen hebben staat vast dat hun middelen om mensen te zoeken en op te sporen machtig zijn en dat ze gemakkelijk kunnen weten dat ze anderhalf jaar lang bij het ministerie van defensie heeft gewerkt. Het is verder onjuist van de commissaris-generaal om te stellen dat ze niet zo zichtbaar was zodat ze een doelwit van de taliban was omdat ze veeleer administratieve taken had. Ze voert aan dat allereerst niet blijkt uit de bronnen van de commissaris-generaal noch uit het onderhavige verzoekschrift dat de taliban het zichtbare personeel van de voormalige overheid als doelwit zouden hebben en niet diegene die meer bureaucratisch werk zouden verrichten. Bovendien was ze zichtbaar. Dit blijkt uit de verschillende foto's die ze heeft toegevoegd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Ze zat niet permanent op kantoor maar droeg ook militaire kleding, ging uit en behoorde tot het personeel van het ministerie van defensie. Ten slotte heeft ze specifiek de foto's en de bewijzen van marteling van haar vriend G.G. meegebracht om voor de commissaris-generaal aan te tonen dat G.G., die hetzelfde werk deed als de verzoekende partij, het doelwit was en door de taliban werd gefolterd. Ze voegt bij het verzoekschrift een bewijs dat ze vrienden zijn en communiceren over actuele problemen in Afghanistan. Ze meent dat het onbillijk is dat de commissaris-generaal haar, als ze het bewijs levert van andere mensen die voor de Afghaanse overheid werken, zijn gemarteld of geëxecuteerd, verwijt dat deze elementen haar persoonlijk niet aangaan. Aangezien ze zich in Europa bevindt en dus buiten het bereik van de taliban is, ziet ze niet in hoe ze zou kunnen bewijzen dat ze persoonlijk het risico loopt om door de taliban te worden gevisieerd, behalve door talrijke stukken over te leggen waaruit blijkt dat andere personen die voor de regering hebben gewerkt thans het slachtoffer zijn van foltering. Ze heeft derhalve, anders dan de commissaris-generaal beweert, nieuwe elementen aangedragen dat de machtsovername door de taliban haar risico op vervolging vergroot.

2.3. Wat betreft de ingediende documenten stelt de commissaris-generaal dat er in Afghanistan een hoge mate van corruptie heerst waardoor de bewijswaarde van de documenten relatief is. Ze citeert vervolgens een arrest van de Raad en verwijst naar verschillende andere arresten. Ze vindt het moeilijk te begrijpen waarom de commissaris-generaal systematisch beweert dat de documenten corrupt zijn terwijl het gaat om foto's, Facebook-posts, links en artikelen. Ze vindt het moeilijk in te zien hoe corruptie in haar land invloed zou kunnen hebben op Facebook-berichten van individuen, artikelen van de *New York Times* of zelfs foto's. Het is onoprecht dat de commissaris-generaal zegt dat deze voorwerpen in scène gezet kunnen zijn terwijl onbeslist is dat mensen in Afghanistan worden vervolgd, en ze nog steeds foto's en video's van gewelddadige martelingen indient.

2.4. Ze stelt vervolgens dat ze al meer dan drie jaar in Europa is en dat de macht in handen van de taliban gevallen is. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten waarmee ze wil aantonen dat de taliban allen die naar Europa zijn gevlucht of in Europa zijn gebleven, beschouwen als vijanden, spionnen of ongelovigen. Ze wijst erop dat deze studies en rapporten werden uitgevoerd voor augustus 2021, dit wil zeggen voor de taliban aan de macht kwamen. Daarom zou de mishandeling beperkt kunnen zijn tot bepaalde gebieden waar de taliban de controle over het grondgebied hebben. Momenteel hebben de taliban de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen waardoor zij iedereen kunnen identificeren die terugkeert naar Afghanistan. In het geval van terugkeer zal ze rechtstreeks door de taliban worden geïdentificeerd en in een categorie worden ingedeeld omdat ze een lange tijd buiten Europa en in het Westen heeft verbleven. Vanwege haar verblijf in Europa is het zeer waarschijnlijk dat ze zal mishandeld worden. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten die haar stelling moeten onderbouwen. Ze sluit af door aan te voeren dat de commissaris-generaal niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze bij een terugkeer naar haar land geen risico zou lopen op vervolging in de zin van artikel 48/3 of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar verschillende rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Ze stelt dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren. De economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden zijn verergerd door het einde van de internationale hulp en door de taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen.

2.6. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten waarmee ze een beeld schetst van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze stelt hierbij dat indien de Raad van oordeel zou zijn dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat elke Afghaan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. De verzoekende partij vraagt om in hoofddeorde haar te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.8. De verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift verschillende rapporten met betrekking tot Afghanistan en enkele screenshots toe.

2.9. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten en krantenartikelen

- OSAR, "*Afghanistan: Profils à risque*", 31 oktober 2021;
- EUAA, "*COI Report. Targeting of individuals*", 16 augustus 2022;
- Asylos, "*Afghanistan : COI Repository, 1st September 2021 - 31th August 2022*";
- US DOS, "*2021 Country Reports on Human Rights Practices: Afghanistan*", 12 april 2022;
- ECRE, "*Study: 'Experiences and Perspectives of Deported Afghans in the Context of Current Political and Economic Developments in Afghanistan'*", 11 juni 2021;
- Infos Migrants, "*Afghans deported from Europe at risk from 'barbaric regime'*", 6 september 2021;
- Jurist, "*Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches*", 13 Maart 2022;
- World Food Programme, "*'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*", 22 januari 2022;
- Le Monde, "*Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »*", 7 januari 2022;
- EUAA, "*COI Report. Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", 16 augustus 2022;
- OHCHR, "*Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*", 1 maart 2022;
- Afghanistan: "*COI Repository, 1st September 2021 - 31th August 2022*" van Asylos;
- UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 - 15 juni 2022*";
- ANSEN NOTE 2 - 22, "*The use of the UNHCR and European Asylum Agency policy guidelines in Afghan cases*".
-

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 14 mei 2024 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;

- EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023.

3.2. Op 14 mei 2024 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- een usb-stick;
- verschillende rapporten met objectieve landeninformatie over Afghanistan.

De verzoekende partij wil met deze stukken aantonen dat ze nog steeds wordt gezocht door de taliban en dat haar leven in gevaar zou zijn als ze zou terugkeren aangezien ze voor de voormalige Afghaanse overheid heeft gewerkt. De overige stukken zijn een actualisering van de in het verzoekschrift overgelegde bronnen.

3.3. Tijdens de terechtzitting van 16 mei 2024 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarmee ze de volgende stukken ter kennis wil brengen:

- visum en kopie van de paspoorten van de echtgenoot en de twee kinderen en de vluchtgegevens. Hiermee wil de verzoekende partij aantonen dat deze in Iran verblijven en niet meer in Afghanistan;
- identiteitskaarten van vrienden van de verzoekende partij in België. Hiermee wil de verzoekende partij aantonen dat ze een netwerk in België heeft opgebouwd;
- een getuigenverklaring;
- arbeidsovereenkomsten.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek,

alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.2.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Ze verklaart getrouwd te zijn en een zoon en een dochter te hebben. Eén à twee jaar na haar huwelijk vond ze werk bij het identificatiedepartement van het ministerie van defensie in Kaboel. Haar taken bestonden uit het printen en arrangeren van de formulieren voor identiteitskaarten alsook het personeel ontvangen om hun biometrische data in orde te brengen. Op 29 november 2019 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan haar vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in haar arrest van 28 oktober 2020 met nummer 243 247. De verzoekende partij diende geen beroep in bij de Raad van State tegen dit arrest waardoor het kracht van gewijsde bezit.

4.2.2. Op 16 mei 2022 dient de verzoekende partij een tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. Ze verklaart dat ze bedreigd werd door de taliban en daesh toen ze zelf nog in Afghanistan was. Ze stelt dat de taliban het land hebben overgenomen en dat mensen die voor de vorige overheid werkten hun doelwitten zijn. Ze vreest door daesh en de taliban gedood te worden omdat ze eerder al op hun doelwittenlijst stond. Al haar collega's die bij haar in het departement werkten werden gedood, gemarteld of hebben het land verlaten.

Ter ondersteuning van haar huidige verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer:

(i) diverse artikels uit de media die aantonen dat ex-overheidsmedewerkers geviséerd worden door de taliban, van een ex-collega die Afghanistan heeft verlaten na de machtsovername van de taliban en nu in Rusland verblijft;

- (ii) foto's, documenten en een video van een andere ex-collega die geslagen en gemarteld werd door de taliban;
- (iii) diverse algemene video's over moorden op (voormalig) overheids personeel;
- (iv) een brief van haar dorpsouderen die enerzijds bevestigen wat de taliban doet met ex-militairen en anderzijds ook de redenen voor haar vertrek uit Afghanistan bevestigen.

De commissaris-generaal neemt op 19 september 2022 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek.

4.2.3. Uit het arrest van 28 oktober 2020 met nummer 243 247 blijkt dat de tewerkstelling van de verzoekende partij bij het identificatiedepartement van het Afghaanse ministerie van defensie niet wordt betwist. In voormeld arrest werd verder aangegeven dat het loutere feit dat ze voor dit departement tewerkgesteld was op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Verder wordt er aangegeven dat er geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten. Dit arrest en de daarin gemaakte analyse dateren echter van 28 oktober 2020. Op 15 augustus 2021 werd de macht in Afghanistan overgenomen door de taliban.

De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het oorspronkelijk vluchtrelaas, ontslaat de bevoegde overheid evenwel niet van haar opdracht om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat en vervolgens een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Het gegeven dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in het verleden problemen kende met de taliban, neemt niet weg dat zij uit Afghanistan vertrok en dat in augustus 2021 de machtsovername door de taliban plaatsvond, hetgeen onmiskenbaar een nieuw feit is. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de machtsovername door de taliban leidt tot een nieuwe (machts)dynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook op lokaal niveau. De vervolgingsvrees van de verzoekende partij moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe (machts)dynamiek. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat waar de verzoekende partij niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan wel een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde kan worden aangenomen.

In casu meent de commissaris-generaal dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij door de taliban zou worden geveiseerd louter om haar profiel. Hij wijst erop dat de verzoekende partij weliswaar als sergeant werkte bij het biometrisch en identificatiedepartement, doch deel uitmaakte van het militaire burgerpersoneel, en niet van een dienst die rechtstreeks betrokken was in de strijd tegen de taliban zoals bijvoorbeeld de militaire grondtroepen of luchtmacht. Daarnaast deed ze deze job voor relatief korte tijd. Verder stipt de verwerende partij aan dat er geen sprake is van een langdurige en/of opmerkelijke carrière, noch van andere elementen die heden een reëel risico in haar hoofde zouden kunnen tweebrengen.

Evenwel, na inachtneming en afweging van alle beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan de Raad zich niet achter deze risicoanalyse scharen.

4.2.4. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de machtsovername door de taliban leidt tot een nieuwe (machts)dynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook op lokaal niveau. De vervolgingsvrees van de verzoekende partij moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe (machts)dynamiek.

In de EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van december 2023 leest de Raad dat leden van de veiligheidsdiensten van de vorige regering (p.54-55) een risicoprofiel hebben en slachtoffer kunnen zijn van vervolging, zowel door de taliban als door ISKP en andere gewapende groeperingen. Deze profielen omvatten enerzijds leden van de voormalige ANDSF, waaronder voormalige Afghaanse lokale politie (ALP) en regeringsgezinde milities

De Guidance maakt geen onderscheid naargelang een hoog of laag profiel, naargelang de duur van de tewerkstelling of naargelang de intensiteit van het contact met buitenlanders en buitenlandse troepen. Integendeel, de omvang ("scope") van dit risicoprofiel is zeer ruim opgevat. Op basis van de toen beschikbare landeninformatie wordt in de Guidance van december 2023 besloten dat leden van de veiligheidsinstellingen van de vroegere regering in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben.

In het rapport van de EUAA inzake "*Targeting of individuals*" van augustus 2022 wordt gesteld dat de taliban op 17 augustus 2021 een algemene amnestie hebben afgekondigd voor alle werknemers van de voormalige Afghaanse overheid waarbij talibansoldaten werden opgeroepen om deze amnestie te respecteren en geen wraak te nemen of persoonlijke vetes uit te vechten. In mei 2022 werd deze algemene amnestie herhaald. Niettemin blijkt uit onderzoeksrapporten dat deze amnestie niet structureel wordt afgedwongen noch volledig gerespecteerd wordt door de taliban.

Midden 2020 was er een stijging waarneembaar in het aantal gedode militaire en burgerlijke personeelsleden van de voormalige Afghaanse overheid. Tijdens de zomer van 2021 werden leden van de ANDSF (*Afghan National Defence and Security Forces*) die zich hadden overgegeven of werden vastgehouden, gedood. Waar de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog werd gekenmerkt door meer “opportunistische” dodingen, was in de periode daarna eerder sprake van doelbewuste moorden. In deze latere periode hadden de *de facto*-overheden toegang tot meer informanten en inlichtingen over hun doelwitten. In het gehele land was er een toenemende trend waarbij ANDSF-leden werden ontvoerd en later dood teruggevonden. Deze arrestaties en moorden worden beschouwd als een combinatie van wraak in de nasleep van de oorlog, onverdraagzaamheid vanwege de taliban ten aanzien van elke tegenstem of kritiek en de controle van de taliban over meer grondgebied waardoor het ook moeilijker wordt om zich voor hen te verbergen. Meer dan 100 leden van de vroegere ANDSF werden, nadat ze zich overgaven of gevangen werden genomen door de taliban, tijdens de periode 15 augustus tot 30 oktober 2021 geëxecuteerd of zijn verdwenen. Ook familieleden van ANDSF-leden werden geïdентificeerd. De elitetroepen van de taliban zou de opdracht zijn gegeven om tijdens nachtelijke raids op zoek te gaan naar vroegere ANDSF-leden. Volgens *Human Rights Watch* zouden ANDSF-leden het voornaamste doelwit zijn van talibangeweld. Ook UNAMA zag een duidelijk patroon van doelgericht geweld tijdens de periode 15 augustus 2021 – 15 juni 2022 en identificeerde ANDSF-leden als één van de groepen die een bijzonder risico lopen op mensenrechtenschendingen.

UNAMA registreerde mensenrechtenschendingen tegen voormalige ANDSF- en regerings-functionarissen doorheen de voormelde verslagperiode, waaronder 160 buitengerechtelijke executies, 178 willekeurige arrestaties en opsluitingen, 23 gevallen van *incommunicado*-detentie en 56 gevallen van foltering en mishandeling. Al deze schendingen werden uitgevoerd door de *de facto*-autoriteiten en vonden plaats in bijna alle delen van Afghanistan.

In een eerder rapport van maart 2022 brachten OHCHR en UNAMA cijfers uit over het doden van meer dan 130 voormalige ANDSF-leden, overheidspersoneel en hun familieleden. Meer dan 100 daarvan werden toegeschreven aan de taliban en aan hen gelieerde organisaties, en OHCHR uitte zijn bezorgdheid over een voortdurende praktijk van “*arrestatie, incommunicado-detentie en vermeende marteling en mishandeling*” van voormalige ANDSF-leden, overheidspersoneel en verdachten. Een internationale organisatie, geïnterviewd door DIS (*Danish Immigration Service*) in april 2022, wees erop dat het tijdstip van deze moorden onduidelijk was alsook of de trend toe- dan wel afneemt.

Tot slot maakte de *New York Times*, in een documentaire van april 2022, de moord op of gedwongen verdwijning van 490 voormalige regeringsambtenaren en leden van de ANDSF tijdens het eerste halfjaar van het talibanregime in het hele land, bekend. Vele andere moorden hebben waarschijnlijk plaatsgevonden, maar zijn niet geverifieerd, omdat de familieleden van de slachtoffers vaak te bang zijn voor vergelding om zich uit te spreken. De *New York Times* concludeerde dat de taliban, ondanks hun ontkenningen, “*bezig waren met een campagne van wraakmoorden*”. Afghanistan-deskundige Michael Semple en Hasht-e Subh sloten zich bij deze conclusie aan en meenden dat de algemene amnestie van de taliban heeft gediend als “*een dekmantel voor de schendingen van de mensenrechten die de groep tot nu toe heeft gepleegd*” en dus in wezen “*een leugen en valstrik voor de veiligheidstroepen en voormalige regeringsleden*” uitmaakte.

Andrew H. Watkins, senior expert bij het *United States Institute of Peace*, merkte op dat de omvang van deze golf van buitengerechtelijke huiszoekingen, aanhoudingen en moorden “*onmogelijk te meten*” was en “*sterk varieerde van gebied tot gebied*”. Anonieme bronnen vonden het moeilijk om een algemeen patroon te zien. Een Afghaanse hoogleraar beschreef het fenomeen als “*verspreid*” (“*scattered*”). Een mensenrechtensdeskundige beweerde in november 2021 dat het viseren en doden van voormalige ANDSF-leden meer voorkwamen in zuidelijk, zuidoostelijk en oostelijk Afghanistan. De vertegenwoordiger van een internationale organisatie in Afghanistan, geciteerd door DIS, noemde dezelfde regio's en voegde daar Kabul aan toe. Het merendeel van de moorden verzameld door de *New York Times* in een documentaire van april 2022 vonden plaats in de noordoostelijke provincie Baghlan (86, vanwege de aanwezigheid van veel leden van de voormalige special forces daar), en de provincies Farah (27), Nangarhar (17), Helmand (14), Badakhshan (13), Daykundi (12) en Balkh (11). De provincies die het meest werden getroffen door gedwongen verdwijningen waren Kandahar (114), Uruzgan (28), Badakhshan (14) en Kabul (14). Vanaf oktober 2021 merkte UNAMA op dat individuele voormalige ANDSF-leden werden geïdентificeerd als doelwit, eerder dan als groep, en dat de moorden vaak werden uitgevoerd als snelle executies. Voorts leken willekeurige arrestaties en opsluitingen “*wijdverspreid*” te zijn, volgens de beoordeling van UNAMA.

Anonieme bronnen geraadpleegd door het Zweedse migratieagentschap in maart-april 2022, stelden dat het moeilijk was te bepalen of buitengerechtelijke executies en ontvoeringen voortkwamen uit lokale wraakmotieven of werden goedgekeurd door de talibanregering. Een van hen meende dat de aanvallen op voormalige regeringsleden vooral het gevolg waren van lokale initiatieven van de taliban, aangezien ze ‘sporadisch’ waren en niet het gevolg van een systematische ‘jacht’. De *US Defence Intelligence Agency*

wees op “gelokaliseerde kleinschalige represaillemoorden”, geweld en intimidatie. Deze opvatting werd blijkbaar gedeeld door andere analisten zoals journalist Franz J. Marty en Anatol Lieven van het *Quincy Institute of Responsible Statecraft*, die *“veel meer wraakmoorden verwachtte”*. Een door EUAA geïnterviewde Afghaanse hoogleraar rechten redeneerde ook dat, als de taliban iedereen die tegen hen werkten zouden vervolgen en straffen, het aantal gerichte aanvallen aanzienlijk hoger zou zijn dan het record bereikt in november 2021. In november 2021 achtte Watkins een patroon van gerichte aanvallen tegen specifieke individuen *“nog niet te onderscheiden”*, maar hij voegde eraan toe dat op basis van anekdotisch bewijsmateriaal *“pogingen werden gedaan om voormalig special forces, commando en inlichtingenpersoneel op te sporen”*. Habib Khan, oprichter van *Afghan Peace Watch*, een NGO die samenwerkt met ACLED om politiek geweld te monitoren, bevestigde daarentegen dat de taliban op systematische wijze ANDSF personeel in het vizier namen.

In april 2022 merkte journaliste Lynne O'Donnell tijdens een interview met DIS op dat *“mensen die in welke hoedanigheid dan ook voor de vorige regering hadden gewerkt, een doelwit waren, werden vastgehouden, in geheime gevangenissen werden gehouden, werden geslagen, gemarteld en in sommige gevallen gedood”*. Ten slotte, uitte *Human Rights Watch* vergelijkbare zorgen over moorden uit wraak *“die de basis werden voor een doelbewust beleid om veiligheidsfunctionarissen van de voormalige regering en anderen op te sporen en te executeren”*. Op basis van *“steeds meer bewijzen”*, schreef *Human Rights Watch*, werden deze moorden *“uitgevoerd door hoge talibanleiders op districts- of provinciaal niveau”* en de inlichtingendienst van de taliban. Hoewel ze erkent dat sommige executies van de voormalige ANDSF-leden het gevolg kunnen zijn van privéconflicten, hekelde *New York Times* *“de wraakcampagne van de taliban”* als *“opzettelijk”*, *“wijdverspreid”* en *“voortdurend”*, waardoor veel voormalig veiligheidspersoneel blijvend moet onderduiken. Volgens een anonieme internationale bron, geïnterviewd door Landinfo in februari 2022, speelden etniciteit, lokale gemeenschappen en economische en sociale positie een belangrijke rol in de kwetsbaarheid van een individu. Een Afghaanse hoogleraar rechten vertelde EUAA dat er een patroon was van lokale en tribale rivaliteit, aangezien sommige stammen zich aansloten bij de taliban of de vroegere regering. Na de machtsovername is de vroegere dynamiek veranderd, waardoor sommige etnische spanningen zijn toegenomen nu een overwegend Pashtun-groep aan de macht is. Dergelijke lokale conflicten speelden een rol bij de wraakmoorden, omdat de plaatselijke taliban hun macht konden gebruiken om wraak te nemen. Een internationale humanitaire organisatie, geïnterviewd door DIS, beaamde dat het doelwit afhing van *“de werkgever van het individu, zijn positie en ook van andere achtergronden”*. Ook Watkins merkte op dat sommige van de gedocumenteerde standrechtelijke executies hadden plaatsgevonden *“in gebieden waar animositeit tussen stammen, land- en waterdisputen, etnische spanningen, en de geschiedenis van geweld en wraak al vier decennia aan de gang zijn”*

Geraadpleegd door het Zweedse migratieagentschap, wezen een anonieme internationale NGO en een Afghaanse mensenrechtenactivist erop dat de taliban voormalige regeringsleden behorend tot bepaalde stammen meer systematisch in het vizier hebben genomen, zoals de Tani-stam in de provincie Khost en de Achakzai-stam in de provincie Kandahar, waarvan de leden respectievelijk werden gerekruteerd voor respectievelijk de Khost Protection Force (KPF) en de voormalige politiemacht. Een andere bron die door Landinfo werd geïnterviewd, noemde ook de provincie Khost als een gebied waar gerichte aanvallen op voormalig veiligheidspersoneel iets systematischer waren, maar maakte geen melding van een tribale dimensie. Een mensenrechtenactivist die in december 2021 door EUAA werd geïnterviewd, suggereerde regionale verschillen waarbij in de provincies Kandahar, Zabul, Nimroz, Uruzgan en Helmand, de meeste daden *“structureel”* waren, omdat ze de zegen hadden van de provinciale leiders. De activist verklaarde verder dat individuele strijders niet op eigen houtje zouden handelen omdat zij hun leven riskeerden voor de jihad en gehoorzaam zijn aan de opperste leider. Een strijder zou dus niet alleen handelen, de aanzet daartoe *“moet komen van een leider”*. Wraakacties zijn vaak terug te voeren naar privé-geschillen die verband houden met het verloop van het gewapende conflict op lokaal niveau. In dergelijke situaties was de aanleiding niet de formele positie, de rang of het profiel van de betrokkenen, maar hun relaties.

Door DIS geraadpleegde bronnen benadrukten ook het belang van *“persoonlijke wrok en eerdere geschillen”*. In dergelijke gevallen *“kan iemands vroegere beroep tegen de persoon in kwestie worden gebruikt als hij een geschil heeft met een taliban lid”*. Een journalist voegde daaraan toe dat een lid van de ANDSF doelwit kon zijn vanwege zijn *“dadens in plaats van zijn rang”*. In een rapport van september 2021 merkte AAN's Martine van Bijlert op dat *“net als bij eerdere regimewisselingen, er ruimte zal zijn voor relaties en opportuniteit om wraak en verantwoording te overtroeven. Deze buitensporige invloed van relaties en persoonlijke wrok maakt het moeilijk om te bepalen of te begrijpen wie echt in gevaar is en wie misschien wel in orde is.”* In dat verband heeft *Human Rights Watch*, onder de ANDSF-leden die door de taliban aan standrechtelijke executies zijn onderworpen, *“leden van de lagere veiligheidsdiensten die minder bekend waren of niet de bescherming van bescherming genoten van stamhoofden, vooral in het zuiden”* geïdentificeerd. Verwijzend naar de provincie Kandahar, verklaarde Patricia Gossman voorts aan de EUAA dat de taliban direct na de overname veel leden van de lagere rangen hadden geëxecuteerd, terwijl ze af en toe hoge rangen vrijlieten, waarschijnlijk, voegde zij eraan toe, na hen te hebben gewaarschuwd niet door te gaan met andere

verzetsactiviteiten. Zij meende dat deze moorden het resultaat waren van berekeningen van de taliban, gebaseerd op lokale context: ze dachten misschien dat in sommige gevallen de jacht op prominenten in termen van lokale politieke dynamiek buitensporige gevolgen zou hebben en tot instabiliteit zou leiden.

Een goed geïnformeerde journalist die door DIS wordt geciteerd, noemde ook *“midden- en lage officieren”* onder de meest geïdentificeerde ANDSF-leden. Hij deelde dezelfde redenering als Gossman en merkte op dat deze lager geplaatste officieren geneigd zijn om steekpenningen aan te nemen. Een vertegenwoordiger van een anonieme internationale organisatie, geraadpleegd door Landinfo in februari en maart 2022, verklaarde dat hooggeplaatste ANDSF-leden het meest kwetsbaar waren, terwijl voetsoldaten *“waarschijnlijk”* gemakkelijker konden worden vergeven. Volgens UNAMA werden individuen op *“verschillend niveau van verwantschap met de voormalige regering”* het slachtoffer van gerichte acties, *“van hoge ambtenaren tot bestuurders, lijfwachten en familieleden”*. UNAMA verklaarde verder dat het *“duidelijk”* was dat personen die geen hoge functies binnen de ANDSF bekleedden ook het doelwit waren, zoals voormalige regeringsgezinde militieleden en familieleden.

De taliban ontkennen een systematisch screeningsbeleid en schrijven de moorden en verdwijningen toe aan *“malafide commandanten”* of aan enkele *“onverlaten en beruchte ex-soldaten”* binnen de talibaneenheden. In een reactie op de bevindingen van Human Rights Watch in hun rapport van november 2021 *“No Forgiveness for People like you”* verzekerden de *de facto*-overheden dat zij personen niet hadden gearresteerd voor *“vroegere daden, maar [omdat] zij [betrokken waren] bij nieuwe criminele activiteiten ... [en] problemen en complotten creëren tegen het de facto bestuur, [en] contacten onderhouden met beruchte personen die het land zijn ontvlucht”*. In november 2021 stelde de *de facto*-regering een talibancommissie in om *“mensen met een slecht karakter”* die tot hun rangen waren toegetreten en schadelijk waren voor de reputatie van de groep te zuiveren. Een soortgelijke aankondiging werd gedaan in september 2021. Op 21 februari 2022 heeft de talibancommissie ongeveer 4 500 talibanleden uit de *de facto*-veiligheidstroepen gezet. In mei 2022 vertelde Gossman de EUAA echter dat zij dacht dat de zaken die door de talibancommissie werden behandeld betrekking hadden op diefstal en corruptie, en niet op de gemelde moorden op personen gelieerd aan de voormalige veiligheidstroepen. Daarnaast geeft dr. Andrea Chiovenda, adjunct-assistent-professor antropologie aan de Zayed-universiteit, aan dat de taliban de uitvoering van de amnestie niet kunnen afdwingen, wat Watkins beaamtte door op te merken dat *“er werkelijk niets is om het gedrag [van de strijders] te controleren”*, dat wordt gevoed door aanhoudende grieven jegens de vroegere regering, die als onrechtmatig en corrupt wordt beschouwd. Watkins merkte op dat de taliban de omvang van deze incidenten niet wilden erkennen en niet bereid of in staat waren de militante mentaliteit van hun strijders te hervormen, die *“jagen op en zoeken naar de vijand om deze te elimineren”*. Deze mening werd gedeeld door een Afghaanse hoogleraar rechten die de EUAA vertelde dat hij *“absoluut geloofde”* dat de taliban systematisch mensen viseren die ze als een potentiële bedreiging beschouwen. Onder hen noemde hij ambtenaren van de inlichtingendiensten of elitetroepen van de vorige regering die zich mogelijk zouden kunnen aansluiten bij de anti-taliban bewegingen. In december 2021 schreef Bilal Sarwary een *“groeiende trend”* om de graven van voormalige ANDSF-leden te vernietigen toe aan de *“jongere generatie taliban [strijders]”*.

De *Christian Science Monitor* (CSM) veronderstelde dat de *de facto*-overheden deze daden wellicht door de vingers zien om strijders te kalmeren die uit zijn op wraak en buit, te midden van een economische crisis en een onstabiele situatie waarin andere militante groeperingen gefrustreerde talibanstrijders kunnen rekruteren. In het artikel wordt opgemerkt dat *“het vervolgen van hooggeplaatste personen uit het district en de provincie [de kansen op georganiseerd verzet] belemmert”*. De *New York Times* schreef dat *“lagere [taliban] commandanten en voetsoldaten”* verantwoordelijk worden geacht voor het merendeel van de executies en verdwijningen. Een hoge veiligheidsfunctionaris vertelde dat hij op zijn hoede was voor de gewone strijders, niet voor de leiding. Volgens een door de EUAA geïnterviewde Afghaanse mensenrechtenskundige voelen de talibanstrijders, nu ze de overwinning hebben behaald, zich *“gerechtigd”* om dergelijke moorden te plegen. Michael Kugelman, adjunct-directeur en *Senior Associate for South Asia* bij het *Wilson Center*, benadrukte dat de taliban *“waarschijnlijk”* niet verantwoordelijk waren voor alle gedocumenteerde moorden en intimidatie van voormalig personeel van de Islamitische Republiek. Afghanen die eind 2021 werden geïnterviewd door AAN (*Afghanistan Analysts Network*) merkten op dat *“gewone mensen, voormalige regeringsfunctionarissen, oude rivalen - vaak gebruik maakten van de chaos of de dekmantel van de taliban om rekeningen te vereffenen of te pakken wat ze konden”*. Door AAN verzameld anekdotisch bewijs suggereert dat in het district Jaghori, provincie Ghazni, de lokale religieuze autoriteiten de taliban ervan konden overtuigen te stoppen met het doorzoeken van huizen op zoek naar voormalige regeringsambtenaren tijdens de machtsvername, omdat dit weerstand zou oproepen bij de bevolking. De *Washington Post* merkte echter op dat de betrokkenheid van lokale informele *de facto*-autoriteiten niet altijd voldoende was om gevangenen vrij te krijgen; zo weigerden de taliban bijvoorbeeld een voormalige hoge politiecommandant vrij te laten omdat hij *“beschuldigd werd van het arresteren en martelen van talibanstrijders”*. Verder werd in de provincie Helmand een voormalige ANDSF-commandant die zich op 15 augustus 2021 overgaf aan de taliban later door de talibaninlichtingendienst meegenomen, hoewel zijn neef een talibanstrijder was. In januari 2022 waarschuwde Rukhshana Media op basis van niet nader genoemde Afghaanse mediabronnen dat

Pakistaanse veiligheidstroepen “jacht maakten” op voormalige veiligheidsagenten van de Islamitische Republiek Afghanistan, in Pakistan. Verscheidene van hen zouden zijn verdwenen nadat zij het land waren binnengekomen, terwijl anderen naar verluidt *incommunicado* werden vastgehouden. Sommige van hun familieleden zijn kennelijk ook gearresteerd. Wat ten slotte de familieleden van ANDSF-leden betreft, verklaarden door DIS geraadpleegde bronnen dat zij “over het algemeen geen doelwit” waren, maar dat het afhangt van het specifieke beroep van hun familielid en van het bestaan van een eerder, onopgelost conflict met de taliban. Journaliste Lynne O'Donnell bevestigde dat sommige talibanstrijders familieleden of bureneerschoten van de persoon die zij op het spoor waren. Anderzijds verklaarde UNAMA dat het “duidelijk” was dat personen die geen hoge functies binnen de ANDSF bekleedden ook het doelwit waren, waaronder familieleden (EUAA “*Targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 56-63).

In het rapport van UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 august 2021- 15 June 2022*” van juli 2022, waar kan worden gelezen dat ondanks de afgekondigde algemene amnestie van 17 augustus 2021 verschillende mensenrechtenschendingen ten aanzien van vroegere ANDSF- en overheidswerknemers werden geregistreerd. Deze troffen een reeks van personen met uiteenlopende banden met de voormalige regering: van hoge ambtenaren tot chauffeurs, lijfwachten en familieleden van voormalige regerings- en ANDSF-leden (“*These incidents occurred in almost all parts of the country and have affected a range of individuals with differing levels of affiliation to the former government: from senior officials to drivers, bodyguards and relatives of former government and ANDSF members.*”).

Human Rights Watch benadrukt verder dat het voor de taliban gemakkelijker is om medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid terug te vinden in kleinere dorpen en steden, waar de bewoners elkaar kennen. In augustus 2021 hebben de *de facto*-overheden hun netwerk van informanten uitgebreid en districtsambtenaren, geldwisselaars, studenten en moskeeën gevraagd om hun namen van voormalige ANDSF-leden en overheidsmedewerkers te verschaffen. Een journalist, geïnterviewd door DIS, benadrukte de systematische inspanningen van de taliban om informatie te verkrijgen. De taliban hebben medewerkers van de vroegere veiligheidsdiensten gevraagd om zich te registreren om een “amnestie brief” te verkrijgen. Sommige rapporten suggereren dat deze registratie is gebruikt als een lijst om werknemers van de voormalige overheid te identificeren. Individuen die zich niet zouden hebben geregistreerd, zouden zijn vastgehouden door de taliban. Human Rights Watch heeft ook bezorgdheid geuit over de toegang van de *de facto*-overheden tot databanken, zoals de loonadministratie van het nationaal directoraat voor veiligheid en andere databanken. Het is niet duidelijk of de taliban deze databanken ook daadwerkelijk gebruiken. Vanaf februari 2022 hebben de *de facto*-overheden uitgebreide zoekacties gehouden in Kaboel en andere provincies, zogenaamd om de veiligheid te verbeteren. Anekdotische informatie van bewoners suggereert dat sommige huizen werden doorzocht om personen die worden geassocieerd met de voormalige Afghaanse overheid terug te vinden. Volgens verschillende organisaties werden zulke individuen gearresteerd, alsook voormalige overheidsambtenaren. DIS noteerde de variërende behandeling van individuen tijdens deze campagne; sommigen werden vastgehouden gedurende een aantal dagen, terwijl anderen *incommunicado* bleven. Volgens informatie die alleen door Hasht-e Subh werd gemeld, voerden de taliban in mei-juni 2022 in de provincie Herat nog steeds huiszoeken uit om voormalige soldaten te identificeren en hen geld af te persen, terwijl zij in de provincie Panjshir controleposten oprichtten en voor hetzelfde doel biometrische apparaten gebruikten (EUAA “*Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 63-64).

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt de Afghaanse burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan*”, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 32).

Uit het geheel van de hierboven aangehaalde en meest recente landeninformatie in het rechtsplegings-dossier blijkt niet dat voor personen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die aanwezig waren in Afghanistan, eenduidig kan worden gesteld dat bepaalde functies of bepaalde posities meer gevaar zouden lopen dan andere functies of posities. Eerder volgt uit de landeninformatie dat personen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren, een risico lopen in alle delen van Afghanistan en dat het gevaar hen allen kan treffen ongeacht hun profiel, positie, functie of andere hoedanigheid.

De meest recente landeninformatie bevestigt aldus dat de omvang van dit risicoprofiel ruim opgevat moet blijven. Er zijn geen doorslaggevende aanwijzingen dat er een onderscheid moet worden gemaakt naargelang een hoog of laag profiel, de duur van de tewerkstelling of de intensiteit van het contact met buitenlandse troepen.

Er zijn geen zwaarwichtige redenen om in verzoekende partij haar geval hierover anders te oordelen.

In casu was de verzoekende partij als sergeant tewerkgesteld bij het identificatiedepartement van het Afghaanse ministerie van defensie. Gelet op wat hierboven wordt uiteengezet, is het niet onredelijk om aan te nemen dat de verzoekende partij omwille van deze tewerkstelling wordt gezien als iemand die heeft gewerkt voor, geassocieerd wordt met, dan wel wordt beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren. De verzoekende partij verliet Afghanistan in 2018, niet lang na het aflopen van haar tewerkstelling bij het Afghaans ministerie van defensie. Hoewel er ondertussen meerdere jaren voorbij zijn, kan de Raad uit de beschikbare landeninformatie niet afleiden, laat staan met voldoende zekerheid aannemen, dat de verzoekende partij omwille van dit tijdsverloop niet meer in het vizier zou kunnen komen van de taliban en geen risico meer zou kunnen lopen. De Raad benadrukt in deze de beperkte informatievergaring, de blijvende onduidelijkheid over het talibanbeleid ten aanzien van individuen onder voormeld risicoprofiel, de negatieve perceptie ten aanzien van individuen onder dit profiel alsook de capaciteit van de taliban om individuen onder dit risicoprofiel op te sporen. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming heeft de verzoekende partij ook gewezen op de problemen die haar voormalige collega's ondervonden hebben. De verzoekende partij duidt onder meer op een collega die door de taliban geslagen en gemarteld werd. Voorts bevinden de echtgenote van de verzoekende partij en hun kind zich niet meer in Afghanistan.

Bijkomend wordt opgemerkt dat de verzoekende partij zich sinds mei 2019 in België bevindt en hier vijf jaar verblijft. Beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen moeten met de nodige voorzichtigheid worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA “Country Guidance Afghanistan”, december 2023, p. 54-55). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

De Raad is van oordeel dat *in casu*, gelet op haar individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld en alsook afgewogen in het licht van de beschikbare algemene landeninformatie, voldoende ernstige indicaties (d.i. risicobepalende omstandigheden) voorhanden zijn om in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aan te nemen, waarbij in haar geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging.

Tevens is de Raad van oordeel dat er voor de verzoekende partij in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn, daar in deze de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben. Daarenboven, indien de verzoekende partij ook door andere actoren zoals ISKP wordt gevisieerd omwille van haar associatie met buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren, dan kunnen de *de facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van december 2023 (p. 148).

Voorts liggen er geen elementen voor die aanleiding kunnen geven tot de uitsluiting van de verzoekende partij van de internationale beschermingsstatus.

4.2.5. Uit het geciteerde artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet volgt dat indien er nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, het verzoek om internationale bescherming als dusdanig ontvankelijk moet worden verklaard. Uit het voorgaande blijkt dat *in casu* nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid heeft. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de

Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat alle elementen aanwezig zijn om de bestreden beslissing te hervormen en de nood aan internationale bescherming in hoofde van de verzoekende partij ten gronde te beoordelen.

4.2.6. Gelet op bovenvermelde motieven zijn de overwegingen van de bestreden beslissing onvoldoende om de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” te schragen.

4.2.7. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die voorgelegd werden en de verwijzing naar landeninformatie, kan er in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven politieke overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.2.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij ter terechtzitting, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
M. DENYS,	griffier
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS